

Un tatuatge més enllà del temps

NOVEL·LA A través de salts temporals als anys 20 i 30, una jove va descobrint els secrets de la dona que cuida

De vegades, la vida et tatua. El ganxo de la novel·la de Laia Vidal Escòlles és interessant, perquè parla dels records i de les amnèsies. Quan arribem a tenir una certa edat, com té la vella Sofia, ja no podem certificar si els nostres records són exactes o no, o fins i tot si són ficcions barrejades amb realitat. Excepte si parlem de ferides: les ferides, les cicatrius, els tatuatges, queden per sempre i són difícils d'oblidar o desfigurar. Per això atrau tant aquesta història a la jove Ariadna, cuidadora de la Sofia, perquè hi veu rastres inconfusibles de veritat. La resta de la història ens porta als anys 20 i 30, en una dinàmica de *flashbacks* constants que enllacen de forma molt directa amb l'esforç del record.

UNA HISTÒRIA DE RECORDS FAMILIARS

Per ser sincers, no crec que es pugui qualificar de novel·la històrica: és més aviat una mena d'intriga sobre un assassinat succeït fa molts anys, on es nota (això sí) el pas del temps i dels costums. Especialment els costums familiars i sentimentals. Però aquest és el tatuatge, una història de records familiars: qui busqui en aquesta novel·la il·lustrar-se sobre esdeveniments històrics o sobre enfrontaments ideològics d'època, s'equivocarà. Som davant d'una dona vella i malcarada de la qual Ariadna prova de desentrellar el passat, però la conclusió és un relat que parla molt més de dones (i de la seva relació amb els homes) que no pas d'un lloc i d'un temps. Aquesta és la cicatriu, aquesta és la ferida. *La dona tatuada* podria ser una novel·la atemporal. **JORDI CABRÉ**

La dona tatuada

Lala Vidal Escòlles

Efadòs

★★★★★

